

[Ministeren for Grønland.]

har øvet, og det er uretfærdigt, hvis man ikke, når kritikken øves, tager denne indsats i betragtning.

Når man ser, hvad der allerede er udrettet på de førnævnte områder, bliver man klar over, at det faktisk er en hel revolution, der er ved at foregå deroppe, og jeg føler den største respekt for de mange — både dem, der arbejder i Grønland, og dem, der henedefra øver en indsats — som har viet deres kræfter til denne sag.

Jeg tror også, at vore medborgere i Grønland er klar over, at vi har sat meget ind på at højne levestandarden deroppe, og det er vi naturligvis fortsat rede til, men i sidste instans må den grønlandske levestandard blive bestemt af grønlændernes egen indsats i produktionen.

Det er vigtigt, at der bliver ydet al mulig støtte til styrkelse af erhvervslivet, dels ved at skaffe de nødvendige moderne arbejdsredskaber, dels ved at give den grønlandske befolkning adgang til at uddanne sig for at kunne bruge dem rigtigt. Jeg er fuldtud klar over vort ansvar i denne retning, men opbygningen af grønlændernes levestandard hviler på grønlændernes egen aktive, ansvarsbevidste medvirken; i sidste instans bliver det grønlænderne selv, der må bestemme tempoet for fremskridtet.

Til slut ønsker jeg at sige, at så længe jeg har den opgave at søge koordineret de bestræbelser, der fortsat må øves i opbygningsarbejdet i Grønland, vil jeg gøre, hvad jeg formår for at gavne den grønlandske befolkning, som under vanskelige forhold og i et ublidt klima må leve et liv, der altid vil være præget af betydelig mere hårdhed, end tilfældet er hernede.

Jeg vil i denne forbindelse oplyse, at jeg agter i december måned at rejse til Grønland og forblive deroppe til noget ind i januar måned. Jeg ønsker med denne rejse, så langt som det er muligt, at sætte mig ind i de grønlandske levevilkår om vinteren.

Poul Hansen (Kalundborg): Efter den højtærede statsministers tale har jeg kun få bemærkninger at gøre, så meget mere som der ikke under denne debat er lagt op til dramatiske afgørelser. Vi hørte fra venstres og fra konservativ side den kritik, vi kendte i forvejen, måske endda lidt mere afdæmpet,

end den har lydt på møder landet over sommeren igennem. Det er ikke noget nyt fænomen, at det har en vis afsvalende virkning, at man herinde i denne sal, om jeg så må sige, skal stå til regnskab for sine udtalelser.

Vi hørte som tidligere kravet om en anden politik fremført, men lige så lidt som tidligere fik vi at vide, hvori denne politik skulle bestå.

Der blev fremført — bl. a. af det ærede medlem hr. Erik Eriksen — de velkendte synspunkter om besparelser, men stadig uden konkret angivelse af, hvor der skal spares. Vi er altså forsåvidt lige vidt.

Vi hørte også synspunkterne om fremme af opsparingen, som vi i og for sig er enige i. Her gjorde det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Erik Eriksens tanke om, at opsparinger hos folk med indkomster på 15 000—20 000 kr. skulle være skattefrie. Jeg vil gerne helt tilslutte mig disse bemærkninger af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og uddybe dem på et enkelt punkt. Det kan ikke undgås, hvis man vil lave en opsparingspræmiering af den art, at det kommer til at virke netop meget stærkt uretfærdigt, hvis man på den ene side tager familier eller enlige uden forsørgerbyrder og på den anden side familier med børn. Der findes jo ikke mindst i de indtægtsgrupper overordentlig mange familier, som ikke har nogen stor almindelig opsparing, men som foretager deres opsparing, deres investering, derved, at de giver deres børn en bedre uddannelse, end de måske havde haft mulighed for, hvis indtægterne var lavere. Disse mennesker skal altså efter det ærede medlem hr. Erik Eriksens tankegang ikke alene betale skat fuldtud, men de skal også være med til at betale præmieringen for de andre. Jeg synes, der her er en skævhed, som man må have opmærksomheden stærkt henvendt på.

Jeg kan ikke se, der er nogen grund til at komme mere ind på den fra konservativ side fremførte skattelettelsestanke. Der fremkom i og for sig i det ærede medlem hr. Aksel Møllers redegørelse herfor ikke andet nyt i forhold til, hvad vi vidste i forvejen, end at det ærede medlem gik ind på tanken om besparelser, en slags eengangsbesparelse for 1 år, men det ærede medlem var også